

MINDSZENTI LAP

Megjelen
minden vasárnap.

TARSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS IRODALMI HETILAP.

Kéziratok
nem adatnak vissza

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre . . . 4 korona | Negyed évre . . . korona
Fél évre 2 korona | Egyes példány ára 8 fillér.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
OLOSZKAI HORVÁTH ANTAL

HIRDETÉSEKET

a kiadóhivatal mérsékelt árszabás szerint közöl.
Nyilttér garmond soronként 60 fillér.

Mindszent, 1912. december 1.

48. szám.

Tizennegyedik évfolyam.

A férfiak léhasága.

Nincsen semmi rendkívüli a dologban; a minap nem messze tőlünk öngyilkos lett egy fiatal uri kislány. Az öngyilkosság oka boldogtalan szerelem. Az, aki elcsábította, elhagyta és nem akarta feleségül venni. Ezer és ezer leány elbirja a szégyent és keserőséget, ezer és ezer leány új életet kezd és a szívében egy elhibázott mult fulánkjával elvegyül az ember-milliókban. Ezt nem bírta ki. És az ő társnő is ezren és ezren vannak, fiatal leányok, akik nem bírják ki, akiknek a halálhírét azzal olvassuk, hogy az öngyilkosság oka ismeretlen és mások, mielőtt a halálba mennek, nyíltan meg is mondják a sötét elhatározásuk okát és rámutatnak arra, akit a gyilkosukul vádolnak.

Rengeteg sokan vannak és talán ez a baj, hogy a társadalom lelkiismerete nem ér rá, hogy minden egyes esetben megmozduljon.

Lassan megszoktuk ezeket a folytonosan ismétlődő eseteket, lassan kezdjük már úgy tekinteni őket, mint az élet természetes és magától értetődő járulékait.

Valahogy olyanformán van ezzel az ember, hogy a lelkiismeretét úgy nyugtatja meg, mintha a megcsalt és elhagyott lányokból a csalódott szerelemnek ugyanúgy járna ki a percentje, mint ahogy a tüdővésznek és a himlőnek meg van a maga százalékos haláljutaléka.

Hideg szociológus észszel talán bele lehetne nyugodni ebbe, de tessék ezt megmagyarázni annak az anyának, tessék megmagyarázni annak az apának, aki a gyermekét vesztette el és adta adóba ennek a százaléknak.

A rideg szociológus gondolkozásának legfeljebb annyi eredményt lehet tenni, hogy a dologban fölismerjük a tömegjelenséget s elismerjük, hogy azok a csábítók, akik miatt azok a szegény szerencsétlen leányok öngyilkosok lettek, nem a maguk kivételes aljassága és gonosz szívtelensége miatt cselekedtek úgy, mint ahogy cselekedtek, hanem sem jobbak, sem rosszabbak nem szoktak lenni, mint a fiatalságunknak a nagy átlaga.

A mi pelyhedző állu sihederjeinket fölnevelik abban a fölfogásban, hogy tisztelje és megcsodálja azokat a férfiakat, akiknek sok kalandjuk volt az életben, amit más szóval úgy is ki lehet fejezni, hogy sok lánynak a szívét zúzták össze, sok asszonyt tértettek le a becsületesség utjáról.

A mi siheder fiaink ilyen erényeket hallanak dicsérni a társaságban, ilyen hősokról olvasnak a könyvekben, ilyen hősokeket látnak szerepelni a színpadon.

Egészen érthető, ha nekik sincsen más és nemesebb ambíciójuk, mint az, hogy ők is ilyen nagy csábítók, nagy szívpusztítók legyenek, akik „kiélvezték az életet.”

Ezer és ezer fiatalember megfutja a maga szerelmi pályáját anélkül, hogy ko-

moly tragikumok kéltek volna a lába nyomában, az ezeregyediket azonban jobban szerették, mint ahogy a többi leány szeretett, az ezeregyediknek könnyebben hasadt meg a szíve, mint a többinek.

Ez az egész, ez választja el a könnyű gáláns kalandot egy nagy tragédia emléktől.

Nem azt akarom ezzel mondani, hogy az a ficsur, aki ezt a szegény tegnap öngyilkos kislányt elcsábította, nem vonható felelősségre és nem cselekedett nagyon csunyán, gyáván és férfiatlanul. Csak azt akarom mondani, hogy nemcsak ő a bűnös, hanem a közszellemnek az az iránya, amelyik a szerelmet csak mint léha időtöltés eszközét ismeri és már a fiatal sihederekben azt a tudatot neveli, hogy az ember ott szakítja a virágot, ahol találja és nem kérdezi a virágtól, fáj-e neki és nem pusztul-e bele ebbe?

A tragikus szerelem kis áldozatai, a lugkövet ivó kis cselédek és a morfiumot ivó, revolvergolyótól haló uri lányok hosszú karavánban vonulnak az elmulás és a sir felé. Ezen a téren tökéletes a demokrácia, a grófok társadalma és a milliomosok világa éppen úgy lerója a maga adóját, mint a szegényebb néposztály.

A szerelem nem ismer rangot és méltóságot és a férfiak léhasága és könnyelműsége is minden társadalmi osztályban ugyanaz.

TÁRCA

A KOLOSTORBAN.

Mint a komor gond a vidámság közepén, úgy állott a kolostor a virágos rét tövében. A tömör nagy falakon kívül kacagó mező mutogatta hivalkodva virágékes palástját, a vaspántos kapun túl pedig kietlen, hideg csend és pusztaság honolt. A zárdafalakon belül az élet elvesztette varázserejét; akik ott laknak azok csak az elmulásra gondolnak. Erről sem beszélnek. Ritkán esik szó közöttük bármiről.

Csak Pater Felicián az egyetlen, aki nagyritkán megszólal. Nekí szabad. Most már szabad. Mert Felicián beteg, lelki beteg. Látomások gyötrik. Azokat mondja el néha-néha.

Ha Felicián megszólal, a szent atyák megállanak s részvételt hallgatják őt. Tudják előre, miket fog mondani, de azért figyelnek reá. Még mindig meg-megborzonganak, de azért mozdulatlanul lesik a páter szavait.

Felicián atya pedig ilyenkor kiegyenesíti

megrokkant derekát, fakó arcán tüzrózsák gyuladnak, szemében izzó parázs világít, és kezei reszketnek.

— Tegnap — suttogja és szemei bizonytalanul révedeznek a távolban — ismét láttam Máriát. Vakítóan szép volt. Gomolygó fehér felhőkön ült, vagy talán ezer és ezer hőszinű galamb szárnyain pihent. Már nem tudom. És mosolygott reám! Oly bűbájosan, annyi szelidséggel, mint mikor először megjelent nekem.

— És mit szolt? — kérdezték a testvérek amint borzongva simultak egymáshoz.

— Semmit, — felelte halkan Felicián. Hanem a mutató ujját rátette ajkaira. Így. És azért nem mondok nektek semmit. Nem szabad.

Pater Felicián aztán leroskadt és zokogva jajgatott.

— Ó én Máriám!

A szent atyák keresztet vetettek és suttogva mondták:

— Szegény testvérünk, már ismét látomásai voltak.

De voltak, akik kételkedve csóválták meg fejüket.

Hátha csakugyan megjelent neki a boldogságos Mária.

Mindig akadtak, akik ezt hitték.

De a prior fejét tagadólag rázta.

— A boldogságos Szűz nem mutatja magát annyiszor földi halandónak. Talán egyszer... valamikor... csakugyan megjelent szegény testvérünk előtt... és ez a csoda megzavarta... Imádkozzunk érte!

A testvérek helyeslőleg bólongattak és el akartak vonulni. Az Angelusra hívott a csengő szava. De felicián hirtelen rájuk szolt.

— Maradjatok, testvéreim.

A szent atyák megállottak.

— Mondani akarsz valamit, Felicián? — kérdezték részvételt.

— Igen, jertek közelebb.

Mindannyian Feliciánhoz huzodtak.

— Kedves testvéreim, — szolt halkan, — tudjátok meg, hogy az Ur szava szolt. Hallom! És érzem is, hogy én már nem sokáig leszek köztetek.

A prior átfogta Feliciánt.

— Nyugodjál meg, testvérem...

Olcsó pénz!

Váltó-, kötvény-, jelzálog- és törlesztéses kölcsönöket mérsékelt kamattal mellett nyújt
A Mindszenti Takarékpénztár

Nehéz viszonyok.

Olyan szomorú az időjárás, hogy szinte érzélgős novella írására készíti az embert, amidőn cikket írni leül. Mintha sarkaiból fordult volna ki a vén föld: az idén tavasz sem volt, nyár sem volt, néhány verőfényes őszi nap volt csupán, az is olyan hirtelen elfutott, hogy az ember rá sem ért annak örömeit kiélvezni. Hideg, fagy, havazás, ködös hideg eső ezek, amik egymást váltogatják.

Ilyenkor lehet elmélkedni a térről talán kell is elmélkedni róla, mert a tél mindenkit érdekel. Azokat is, akiknek nem kell fütetlen hideg szobában dideregni és éhezni, csak úgy, mint azokat, akiknek sanyarúság és a szenvedések végtelen sorozatát jelenti a tél hideg fagya.

Egy türhető gazdasági év után vagyunk, amely kinek-kinek megadta, amit megadhatott. Sokat senkinek sem. Sokaknak talán eleget sem, mert nemcsak az igények növekedtek meg, hanem maga a megélhetés is átalakult.

Nem panaszkodás, ha azt mondja az ember, hogy ma megélni alig lehet, hogy a kereset és jövedelem csak az éhenhalásra sok, de a megélhetésre kevés; nem panaszkodás ez, hanem a szomorú közállapotoknak helyes megősmérésében tett kijelentés.

Arról nem beszélhetünk, hogy pénz nincsen. Ez volna a leghetlenebb állítás. Mert pénz van. Sok pénz van. Bőségesen van pénz. Nem is pénzhány okozza az élet nehéz küzdelmeit, nem is a pénzhány teszi drágává az életet, nem is a pénzhány fekszi meg, nyomorítja meg az ipart és kereskedelmet, hanem a pénz értékének lehanyaglása.

Valamikor régen, amikor kis kulturájú volt az ember, amikor az igények hihe-

tetlenül csekélyek voltak amikor öltözetben és ruházatban, eledelben fényüzésnek tekintették azt, ami ma a szűkölködés jele inkább, akkor, amidőn a szorgalom és munka vagyont tudott adni minden embernek s a könnyelműség sem okozott akkora veszteséget, mint ma: egy-egy inséget, szűktermésű esztendő keserves csapásait könnyen kiheverte az emberiség, míg ma egy jó középtermésű esztendő végén is félelemmel kell a tél elé tekinteni, hogy minő mulást, minő pusztulást fog előidézni.

Indulóban vagyunk a télnek.

Talán túl sötét képet festünk ha azt mondjuk, hogy a beálló tél nehéz lesz, hogy a beálló tél a szegény emberre csak úgy sanyarúságot hoz, mint a vagyonosabbra, mert hiszen mindenki panaszkodik ugyan, de a saját panaszkodását sem veszi komolyan senki, helyesen nem tudunk megkülönböztetni, nem értjük meg a saját helyzetünket sem.

S talán ez a legnagyobb és ez a legveszedelmesebb hiba bennünk.

A gazdaosztály nem érti meg az iparos és kereskedő, mégkevésbé a lateiner ember helyzetét. Aki a földjét mivel s mellette megél, azt amit a maga és a családja megesszik, jövedelemnek nem tekint, mert nem volt olyan készpénz, amelyet elkölthetett. Aki készpénzből él, hihetetlennek nagynak látja a gazda jövedelmét csak úgy, mint a gazda a készpénzfizetésből élő ember jövedelmét.

Az igényeket és a társadalmi kényszereket senki nem veszi figyelembe s ime itt megtaláljuk azt az ütköző pontot amely miatt nem láthatjuk egymás panasztát jogosnak, ha magunk panaszkodunk s felsoroljuk magunkban, hogy talán ezt is, talán azt is, amazt is föl lehetne

hagyni, odajutunk, hogy nekünk sincsen igazunk.

Pedig hiába. A mostani világban nem tud senki úgy panaszkodni, hogy igaza ne legyen.

Berendezkedésünk, életünk, közterheink, az a más nagy átalakulás, amelyen alig pár évtized alatt észrevétlen átmentünk, a katasztrófa felé sodorja a társadalmat. Amiként az államok, megyék, városok, falvak képtelenek évről-évre növekedő deficit nélkül dolgozni, akként, az egyes emberek is mind nehezebb és nehezebb viszonyokkal küzködve, mind nagyobb és nagyobb terheket vállalnak — mert kénytelenek vállalni — adósságot csinálni, hogy adósságot rendezhessenek, megnyomortják magukat, hogy egy-egy rövid időre előnyt szerezhessenek.

Mikor így neki indulunk a télnek, lehetetlen ezeken a dolgokon nem elmélkedni.

Nem nagyralátás és még kevésbé nagyravágyás, nem könnyelmű gondolkodás az, amely ólomsúllyal nehezedik az anyagiakra, hanem a szerencsétlen idők természetes folyománya. Máskor is volt már az emberiség hasonló nehéz viszonyok között és évtizedek nehéz megpróbáltatásai árán vágta magát keresztül rajta. Népréteget cseréltek egymással helyet. A világ nem ösmér megállást, hol kerék, hol talp, aki ma felül van, holnap alulkerülhet...

A tél, ki tudja: minő átalakulásokat hozhat meg... Elsőpörheti a mai nehéz viszonyokat, átalakíthatja a közéletet... De kívánva jót, mikor minden nap nehezebbé teszi azt, amiért legerősebben küzdünk, a megélhetést.

— Nyugodt vagyok, atyám, — szolt Felicián és fakó arcán mosoly derengett, mint mikor napsugár téved a mohos romokra. Bucsuzni akarok tőletek. Öleljetek meg!

Egész testében reszketett.

— Beteg vagy, Felicián, — mondá szelid részvétellel a prior, jer celládba. Ireneus testvér ismeri az emberi test gyengéit és a füvek erejét, ő majd segíteni fog rajtad.

Felicián tagadólag intett.

— Ő már nem segít rajtam.

A prior megölelte.

— Hallom, kedves fiam, hogy már napok óta nem eszel, nem iszol. Jöjj ágyadba... Hívja valaki elő Ireneus testvért.

— Ne háborgassátok, — suttozta Felicián. Hiába! Engem nem tart vissza... én megyek... szárnyaim nőnek... visznek... visznek...

Megtántorodott; a testvérek átkarolták és cellájába letették az egyszerű faágyra. Felicián hirtelen kitérte karjait a levegőbe, aztán reszkető hangon beszélni kezdett.

— Cellám falai ni, már szétnyílnak... a börtön ajtai feltáruznak... a kőfalak leomlanak... és én könnyen, mint az uszó felhő siklom tovább... el... messze... ó, mi szép az erdő... a fák lombjai össze dugják a fejüket, a cserjék karjaikkal összefogódnak... hogy senki se lássa a helyet, ahol Mária először megjelent... De én odatalálok... már ott vagyok...

Felicián homlokán veríték harmatozott. Felült ágyában. A durva daróc- ing szétnyílt mellén és hallani lehetett ziháló hörgését.

A prior áldólag tette kezeit Felicián fejére és halkán mormogta az imát.

— Domine exaudi orationem...

Felicián lelökte a prior kezeit.

— Ne zavarj! Menj, jó öreg priorom! Felicián ott áll az erdőben... de nem ismered meg, ugy-e...

Arca nevetésre torzult.

— Nem ismerheted... a régi Felicián az... a husz éves... amikor erőtlő duzzadó...

vére lázongó volt... Tudod mit csinál? Áll és hallgatódzik... Suttogást hall... aztán zenét... gyönyörű melódiát, amelynek csodás csengése betölti az egész erdőt... Egy nő kacag... dalol... aztán szétnyílnak a cserjék... vakító fényesség sugárzik szét, a bokor ágai félrehajolnak és megjelenik Mária... A mennyekből szállt alá... Aztáu beszél hozzám szeliden... nyájasan... majd vidáman... dévajkodva... pajzánkodva...

— Apage! — kiált a prior.

— És ne vigy minket a kísértetbe! — morszolják az ima szavait a testvérek.

Hiába rémüldöztek, testvérek... igen... pajzánkodott... aztán incselkedett velem...

Felicián kiaszott, reszkető kezeit kitérte és vad erővel csapta össze, mintha az egész mindenséget magához akarná ölelni. Reszkető ajkain az előtörő forró lélekzet felperzselte a bőrt, de lihegő, hörgő hangja ujjongó, diadalmas volt.

— Nem bírtam magammal... átkaroltam... magamhoz szoritottam... és csókoltam... csókoltam... csókoltam...

A cella falai élesen verték vissza a fuldokló kacagást.

— Igen... igen... csókoltam... Ó mily üdvözítő, részegítő volt ez a csók! — lihegte Felicián aztán kimerülten hátraesett. Szaggatot-tan, elhalóan ismételte.

— Ó, az a csók...

A testvérek rémülve huzták fejükre a kámszát, hogy ne hallják az istenkáromló beszédet.

A prior arcán őszinte fájdalom vonaglott.

— Szegény testvér... régi rögeszméje... Boldogságos Szűz anyánk... ne vedd bűnül...

Ireneus testvér, aki már előbb belépett, szomorúan vizsgálta Feliciánt.

— Nem soká viszi már, — sugta lemondóan. Felicián felvetette tekintetét.

— Hogy érzed magad, fiam? — kérdezte a prior és megsimogatta Felicián veritékes arcát.

— Mindjárt nagyon jól... mindjárt, —

felelte ez fáradtan. De, szent atyám, egy nagy kérésem volna... egy bucsuzó utolsó kérése...

— Beszélj bátran...

Felicián nagy kinnal feltápázkodott, azután szalmazsákjában kotorászott. Majd kihuzott onnan egy levelet.

— Gyorsan... gyorsan... küldjétek el... akinek szól.

A prior megnézte.

— A méltóságos asszonynak, kegyes pártfogónknak?

Felicián integetett a fejével.

— Igen... igen... Mária grófnőnek.

— Ismered?

— Gyóntatója voltam... könyörgöm... gyorsan...

— Elküldöm, fiam.

A prior kiment. Felicián összetette mellén kezeit és szóltanul feküdt. Mintha hallgatódzott volna. Tágranyílt szemei a levegőbe meredtek.

Rövid idő múlva kinyílt a cella ajtaja és belépett a grófnő. A prior Felicián ágya felé mutatott. A grófnő odahajolt a beteghez.

— Itt vagyok... hívattál... mit kívánsz?

Felicián áldólag terjesztette ki karjait, aztán intett testvéreinek. Ezek lassan kivonultak. Egyedül maradtak.

— Grófné, — szolt nehezen lihegve, Felicián vagyok... a sorvasztó kór megöl... két perc az életem... aztán megyek a kárhozatba... Grófné... könyörgöm... csak egyszer... mint huszonöt évvel ezelőtt... ott... messze... az erdőben...

Mária grófné kissé ijedten huzódott vissza.

— Nem emlékezem...

Felicián nyöszörgött, összekulcsolta kezeit.

— Ne féljen... ne menjen el... jöjjön ide... még közelebb... grófné... Mária... jusson... eszébe... hajoljon le... már alig látom...

Kezeivel kapkodott a levegőben s mikor megtalálta a grófnőt, megragadta és odavonta ajkaihoz...

Ujdonságok.

— **Nagyvadászat a pusztaszeri uradalomban.** A lefolyt héten zajlottak le a nagy-hírű pusztaszeri vadászatok. A főuri vadászok heten voltak. — Részt vett a vadászatokon Dr. Cicatrics Lajos főispán is. A vadász-zsákmány volt 27-én Homokon. 2116 nyul, 492 fácán, 34 fogoly, 5 őz, egyéb 30. Hantházán 28-án: 1711 nyul, 565 fácán, 44 fogoly, 1 őz, egyéb 4. Ujmajorban 29-én: 1610 nyul, 1003 fácán, 38 fogoly, 9 őz, egyéb 2. Pusztaszeren 30-án: 2430 nyul, 804 fácán, 58 fogoly, 2 őz, egyéb 5. Összesen tehát: 7869 nyul, 1964 fácán, 171 fogoly, 17 őz, egyéb 44.

— **A községi jegyzői nyugdíj alap.** A sok nyugdíjazás, végkielégítés és egyéb ségelyek folytán a vármegyei község jegyzői nyugdíjalap kamatai nem fedezték a szükségessé vált utalványozásokat, ennél fogva a nyugdíjalap tőkéhez kellett nyulni. Az 1911-ik évben ezekre a célokra a tőkéből 7149 kor 72 fillért kellett igénybe venni, melyet pótolni, illetve kiegyesíteni kell. A vármegyei törvényhatósági bizottsága, a jegyzők nyugdíjalapjából szolgáló évi javadalom alapul vétele mellett most kötelezi az egyes megyebeli községeket, hogy a terültre megállapított összegeket a községi és körjegyzők nyugdíjalapjának fizessék meg. — Határozatba ment az is, hogy a jövőben előállható hiányok hasonló módon fedeztessenek.

— **Heti betétek új sorozatát** nyitja meg a Mindszenti nagy takarékszövetkezet 1913. év január elsején. A heti befizetési részletek 20 filléresek s hat éven át fizetendők. A hat év leteltével a kamatok kamatjával megszaporodott heti betét egy összegben fizettefik ki a betevőknek. A heti részjegyek jegyezhetők már most a nagytakarék üzleti helyiségében, avagy az igazgatóság és felügyelő-bizottsági tagoknál lévő íveken.

— **Ármentesítő társulati közgyűlés.** A Körös—Tisza—marosi ármentesítő és belviz-szabályozó társulat f. évi december hó 10-én délelőtt 10 órakor Hódmezővásárhelyen rendes közgyűlést tart, mire a meghívók már kibocsájtattak. A közgyűlésen tárgyalás alá kerül a társulat 1913. évi költségvetési előirányzata, az 1911. évi zárszámadások kivonata s a társulat 1912. évi állapotáról szerkesztett évi jelentés.

— **Műkedvelői előadás.** Mult vasárnap adta elő a Mindszenti műkedvelői csoport, a legnagyobb tetszés mellett „A harang“ c. színművet. Ezt követte a Katalin-bál, mely a legnagyobb rendben folyt le s hogy milyen kedv nyilvánult meg, tanujelét adta az, hogy virradatkor kezdett csak a mulató közönség oszladozni. Minden különösebb dicséret nélkül elmondhatjuk, hogy műkedvelőinknek — tekintetbe véve, hogy legnagyobb része még nyilvánosság előtt egyáltalán nem is szerepelt — teljesen sikerült feladataikat megoldani s meglepő ügyességgel adták elő nehéz szerepeiket.

Elsősorban is ki kell emelni a darab legnehezebb szerepének Berényi Andor gyári mérnök előadóját, melyet a legszebb alakításokban, igazi művészi rutinnal adott elő Suttai János. — Második helyen kell megemlítenünk Berényi József főhadnagy előadóját: Gál Mihályt, ki nehéz szerepét a legszebben oldotta meg. Szerepének változatosságában kitűnően alakított s a közönség tetszését sokszor magával ragadta.

— Hermády Fülöp gépgyárost Ménesi Dezső személyesítette, a tőle már megszokott jó alakításban. — Retek Pongráct Ágoston Lajos tette kiválónak, míg Jani fiát Keresztes Ferenc játszotta, nem kisebb ügyességgel. — Weinberger Ferenc jólísmert műkedvelői komikus, szerepébe nem tartozó ötletszerű kiszólásai által sokszor percekig tartó kacagásba hozta a közönséget Bódi szerepében s ezzel elérte a legmagasabb tetszést. Kisebb szerepekben igen jók voltak: Gyovai János, Szalma Ferenc, Gémes Károly és Keresztes Ferenc.

A női szereplők mindegyike dicséretreméltóan játszott. Gyenes Margitka nem is remélt ügyes-

séggel adta elő Ilka szerepét, mely nagy tetszésben részesült. Igen szép sikert ért el Mariska szerepében Mihály Etelka is, aki valóban kitett magáért, mert nehéz szerepét alapos ügyességgel játszotta meg. — Ludmillát kifogástalanul alakította Walter Macuska. Az öreg Ceciliát pompásan személyesítette Zánthó Macuska. Bizony sokat kellett nevetni a fiatal kislány öreganyójának. Boris leánya, szobalány és fodrászno együttes szerepét Zánthó Bözsike jól adta elő.

Legelőbb kellett volna megemlékezni azon készségekről, kik fáradságát nem ismerve, sokszor éjjeleken át dolgoztak a siker elérésében, a szereplők tanítása, alakítása, színpad rendezése, felszerelésének előállítása, szereplők ruházatának egybeállításai stb.-nél. Őszinte köszönettel tartozunk ezért Vitos Jánosné, Szvoboda Ödöné urnóknak és Vitos János és Szvoboda Ödön uraknak. — Ezen szép siker után remélni lehet, hogy a mai nap délután 5 órakor kezdődő mérsékelt helyárrakkal ismételt előadásra kerülő szindarabot még nem látott közönség a legnagyobb számban látogatja meg.

— **A tanoncok jogviszonyai.** Az ipartörvény ugyan megengedi az ipartársulatoknak, hogy a tanoncok ügyeinek rendezése végett általánosan kötelező szabályokat alkothassanak. Tudtunkkal ilyen szabályzat még nincs az országban. Most az aradi ipartestület vette kezébe ezt az elhanyagolt ügyet s tekintettel a tanonc-ügy s az azzal összefüggő kérdések rendezetlenségére, egy szabályrendeleti tervezetet óhajt egybeállítani, mely teljesen megfelelő s így országos mintául is szolgáljon. Az ipartestület nagyon helyesen tenné, ha ennél az ügynél tapasztalatait közölné s adatokkal szolgálna az aradi ipartestületnek.

— **Népies előadás.** Ma délután 4 órakor a fiúiskola IV. osztályu tantermében Gelsy Péter igazgató-tanító népies előadást fog tartani „A villámról“. Az előadás, melyen bárki megjelenhet, teljesen díjtalan.

— **Kincses kalendárium 1913.** A várvárt tanácsadó, az intim jóbarát, bajaink tudója, bölcs oktatója megérkezett. E Kalendáriumok megjelenését közönségünk feszült érdeklődéssel várta s fokozott élénkséggel olvassa. Az 1913. évi Kincses Kalendárium a közérdekű események mindenikét felöleli s több nagy fontosságú cikket szentel azoknak. Mindenki meg fogja találni a Kincses Kalendáriumban azt amit keres, amire szüksége van. A Kalendárium lapunk kiadóhivatalában 2 koronáért kapható.

— **Száznegyvennyolcezer koronás perköltség.** Két évvel ezelőtt Szegeden meghalt Bárd Adolfné, a ki egyik örököse volt Kiss Dávidnak, Szeged egykori leggazdagabb polgárának. Bárdné vagyonáról Jedlicska Béla dr. közjegyző előtt rendelkezett és pedig akként, hogy a vagyon fele az uráé, a másik felét pedig rokonsága és több jótékony intézmény között osztotta meg. Ezt a végrendeletet két örökös, Kiss Ödön és Kiss Mihály megtámadta. Keresetükben azt állítják, hogy Bárd az örökösödési szerződés megkötésére erőszakkal kényszerítette a feleségét, aki e miatt való elkeseredésében egyszer öngyilkossá akart lenni. Kéri tehát, hogy Bárdtól az egész vagyon, minthogy az ági vagyon és nem közszerelemény, elvételessék, a végrendelet, mint kiereszkolot, egész terjedelmében megsemitessék és hat egyenlő részben osztassék fel az ági örökösök között. A kereset vagyon nagyrészeinek eltitkolásával és nagy illetéksonkítással vádolja meg Bárdot. A harminkét alperes között Szeged legelőkelőbb lakosai szerepelnek és nem kevesebb mint száznegyvennyolcezer korona egyetemleges perköltségben akarják őket elmarasztaltatni a felperesek.

— **Tüzeset.** A hét szerdáján majd beszálott a vörös kakas az uradalmi mérnöki lakásra. Délután 5 óra tájban kideríthetetlen okból kigyúlt a lóistálló belseje. A jászolban elhelyezett cseléd láda fogott tüzet s a fellobbanó tűz tápot nyert a jászol fölötti cseléd ágyban. Mindkettő lángban állott már, a keletkezett nagy füsttől, lángtól rugtak, kapálóztak a tisztai lovak. Véletlenül nyitott az istállóba az egyik lánycseléd s látván a veszedelmet, hírül adta azt a házi nép-

nek. Kocsis, udvaros s a hirtelen ott termett szomszédok s önkéntes tűzoltóknak sikerült a megrémült lovakat kivezetni s az istállóban levő vízvezeték segélyével a tüzet elfojtani, mielőtt az ijedtségen túl érdemleges kárt okozott volna. A veszedelem a legrosszabbkor jött volna, mert mint értesültünk, a háziak épen nagymosás után voltak és a padlás telisded teli volt száradó vázonneműekkel.

— **Mestertanfolyam szabó- és cipész iparosok részére.** A szegedi kereskedelmi és iparkamara értesítette az összes megyei ipartestületeket, hogy január 3-tól kezdődőleg 7 héten át mestertanfolyam lesz Budapesten szabó- és cipész iparosok és 24 évesnél idősebb segédek részére, amelyen 20 hallgató vehet részt. A tanfolyamon különféle, az illető iparosokat érdeklő hasznos tárgyakat adnak elő. Nem hisszük azonban, hogy a tanfolyamnak sok hallgatója lesz, mert a kereskedelmi miniszter mindössze 20 korona utiköltséget ad, természetesen csak a vidékieknek. Egyéb segély nem jár, csak még annyi, hogy tandíjat nem kell fizetni. A tanfolyamra ezúton is felhívja a kamara az érdekelteket iparosokat.

— **Elfüstölt milliók — új szivarok.** A dohányjövédéki hivatal most állította össze a január elsejétől május végéig eladott dohánytermékekről a fél éves kimutatást. Ebből kitűnt, hogy a dohányárak megdrágulása óta nemhogy csökkent volna, de növekedett a dohányforgalom. Az általános forgalomban lévő gyártmányoknál befolyt 61,012,669 korona, a belföldi különlegességi gyártmányokból 5,602,742 korona, a külföldi különlegességi gyártmányokból pedig 1,508,743 korona, ami összesen 58,154,155 koronát tesz ki. Ezzel szemben tavaly ugyaneben az időszakban összesen 59,153,804 korona folyt be az eladott dohánytermékekből.

— **A hazai gyárosok és a magyar nyomdaipar.** Hazai iparunk még most is gyakran van kitéve mellőzésnek olyanok részéről is, akiknek pedig azonkívül hogy kötelességük a hazai ipar pártolása, érdekük is volna az és semmivel sem indokolható, hogy külföldi ipari termékeket használnak. Legutóbb a Vidéki Nyomdatulajdonosok Országos Szövetségének vezetőse intézett átiratot ez ügyben a Magyar Gyáriparosok Országos Szövetségéhez amelyben szóváteszi azt az érthetetlen eljárást, hogy egyes gyártelepek nyomtatvány szükségletüket külföldről szerzik be. Ez átirattal a Gyáriparosok Szövetségének hivatalos lapja hosszasan foglalkozik s a többi közt a következőket mondja: „A magyar nyomdaipar fejlettsége és versenyképessége mellett szinte érthetetlennek látszik a magyar iparnak e téren való mellőzése s még ha csak egyes szórványos esetekről is lenne szó, teljesen jogosult a Vidéki Nyomdatulajdonosok Országos Szövetségének felszólalása ez anomália ellen. Ez alkalomból minden esetre a magunk részéről is arra kell kérnünk a magyar gyárosok és különösen Szövetségünk tagjait, hogy nyomtatványszükségletüket a jövőben a magyar ipar révén fedezni sziveskedjenek“.

Milliók használják

Köhögés

rekedtség, hurut, elnyálkásodás, görcs és számarköhögés ellen a

KAISER-féle mellkaramellák
a három fenyővel.

6100 közjegyzőileg hitelesített bizonyítvány orvosoktól és magánosoktól kezességet nyújtanak a biztos hatásról.

Kiváló jó hatású és kellemes ízű bonbon.

Csomagja 20 és 40 f. Doboza 60 fillér.

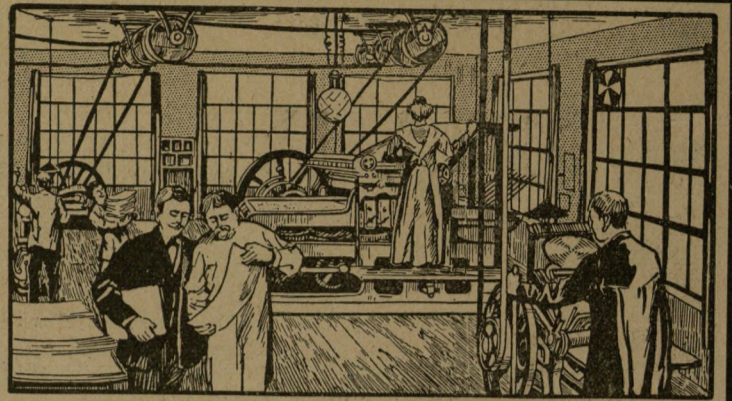
Mindszenten kapható:

Katona István gyógyszerertárában és Korom Lajosnál.

Horváth Antal könyv- és műnyomdája, Mindszent

Interurbán-telefon 9. sz.

A vidék legmodernebb berendezésű minta-könyvnyomdája

Két gyorsajtó, 12 papiripari segédgép - Saját erőtelep.

Horváth Antal grafikai műintézete - Mindszent

Községek, uradalmak, pénzintézetek, állami hivatalok, egyházak és iskolák, úgyszintén kereskedők, iparosok és magánosok, kiknek az idén nyomtatványokat szállítottam, mintegy

400 elismerőlevéllel tüntették ki

cégemet, teljes elismerésük jeléül. — Ezen levelek, melyek bizonyosságot tesznek arról, hogy nyomtatványaim az egész országban örvendetes feltűnést keltettek, és más versenycégek által

szépségben és árban fölülmulthatatlanok,

összegyűjtve vannak és üzlethelyiségemben bármikor betekintheők.

Teljes tisztelettel

HORVÁTH ANTAL.

Saját ruggyantabélyegzőgyár, legújabb amerikai vulkanizálógéppel

KÖHÖGÉS

rekedtség és hurut ellen nincs jobb a **RÉTHY-féle pemetefü cukorkánál**

Vásárlásoknál azonban vigyázzunk és határozottan

RÉTHY-félét kérjünk,

mivel sok haszontalan utánzata van.

Az eredetinek minden nyges dobozán rajta van a Réthy név.

1 doboz ára 60 fillér. :: Nagy doboz 1 korona.

Mindenütt kapható! 2-6

Lakodalmakra házi ünnepélyekre

tisztán kezelt jó zamatú

Bort,

saját főzésű igen finom

Pálinkát,

hordós vagy palackos

Sört

nálam vehet a legolcsóbban!

Vig Dániel

pálinkafőzdéje, bor- és szesznagykereskedése

Mindszent, Pallavicini-tér 126. sz.

Értesítés.

Tisztelettel értesítem Mindszent nagyrédműi közönségét, hogy

cukrász-üzletemet

műszaki okok miatt folyó évi december hó 7-én fogom megnyitni.

Tisztelettel

Vogel Jenő

cukrász.

Épületfa- és deszka-eladás!

Miután az állomás mellett levő falepemet gőzmalom és gőzfűrészgyár építésére átadtam, ennél fogva raktáromon levő összes faanyagjaimat jutányos árban elárusítom.

Teljes tisztelettel

Bozó Gábor, fakereskedő.

Első rendű coser tormás virsli kapható hetenkint kétszer kedd és pénteki napokon

Weisz fűszeresnél.

(Piac-tér 5. sz., Bárdos-féle ház.)

Ne menjen vidékre,

mert a legkényesebb városi izlés szerint válogatott finom szövetekből készítek

elegáns ünnepélyi ruhákat; esküvői és vadászöltönyöket, bőrkabátokat, polgári ruhákat stb.

A vidéki munka nem jobb, de drágább!

Nálam mindenki teljes megelégedésre lesz kiszolgálva. Ha tehát szépen és olcsón akar ruházkodni, akkor keresse fel üzletemet, mely a piac-téren, özv. Bárdosné házában van.

Teljes tisztelettel

LENGYEL SÁNDOR

angol úrészabó, Mindszent.

FIGYELJEN A CÉGRE!

5228/tkv. 1912.

Árverési hirdetményi kivonat.

A szentesi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Tóth Ernő végrehajthatónak Tóth Bera Mihály végrehajtást szenvedett elleni 908 korona tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a szentesi kir. járásbíró területén lévő, Mindszent község határában fekvő a mindszeri 462. sz. betétben A. I. 1-2. és 6. sorsz. 3640, 3641 és 3642/3. b. hrsz. alatt felvett Tóth Bera Mihály (nős Balázs Annával) nevére irt ház 145. sz. a. udvarral és gazdasági épülettel a Ludas oldalon, ut a Ludas oldalra és Szántó a Ludas oldalon fekvő jószágtestre 1180 koronában ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az **1913. évi január hó 20. napjának délelőtti 9 órájkor** Mindszent község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 %-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Az, aki az ingatlanért a kikiáltási árnál magasabb ígéretet tett, ha többet ígérni senki sem akar, köteles nyomban a kikiáltási ár százaléka szerint megállapított bánatpénzt az általa ígért ár ugyanannyi százalékaig kiegészíteni.

Szentesen, a kir. bíróság, mint tkvi hatóság-nál 1912. évi november hó 7-ik napján.

KATKICS s. k.
kir. járásbíró.

A kiadmány hitelül:

(Olvashatatlan aláírás)
kir. tkvvezető.

NAPTÁRAK

1913. évre

dús választékban és legolcsóbban kaphatók

HORVÁTH ANTAL

könyv- és papirkereskedésében